

ANNEX IX**Criteris per a la designació d'organismes notificats**

1. L'organisme notificat, el seu director i el personal de verificació i avaluació no poden ser els dissenyadors, fabricants, proveïdors, instal·ladors o usuaris dels productes que inspeccionin ni els representants autoritzats de cap d'aquestes persones. No han d'intervenir, ni directament ni com a representants, en el disseny, la construcció, la comercialització o el manteniment dels productes. Això no exclou en cap manera la possibilitat d'intercanvi d'informació tècnica entre el fabricant i l'organisme notificat.

2. L'organisme notificat i el seu personal han de dur a terme les operacions d'avaluació i verificació amb el més alt grau d'integritat professional i la necessària competència en el camp dels productes sanitaris. Han de ser lliures de tot tipus de pressions i incitacions, especialment d'ordre econòmic, que puguin influir en el seu judici o en els resultats de la inspecció, en particular per part de persones o grups de persones amb interessos en els resultats de les verificacions.

En cas que l'organisme notificat subcontracti tasques específiques relacionades amb l'observació i la verificació de fets, s'ha d'assegurar prèviament que el subcontractista compleix les disposicions del Reial decret. L'organisme notificat ha de tenir a disposició de les autoritats nacionals els documents relatius a l'avaluació de les qualificacions del subcontractista i del treball efectuat per aquest en l'àmbit d'aquest Reial decret.

3. L'organisme notificat ha de ser capaç de fer totes les tasques assignades a aquests organismes per un dels annexos III a VII i per a les quals hagi estat notificat, tant si les tasques les fa l'organisme mateix o com sota la seva responsabilitat. En particular, ha de disposar del personal i dels mitjans necessaris per exercir de manera adequada les activitats tècniques i administratives inherents a la realització de les avaluacions i les verificacions. Això implica l'existència, al si de l'organització, de personal científic suficient que tingui l'experiència adequada i els coneixements necessaris per avaluar des del punt de vista biològic i sanitari el caràcter funcional i el funcionament dels productes per als quals hagi estat notificat, en relació amb els requisits d'aquest Reial decret i, en particular, amb els requisits de l'annex I. També ha de tenir accés a l'equip necessari per a les verificacions requerides.

4. El personal encarregat del control ha de tenir:

— Una sòlida formació professional que inclogui totes les operacions d'avaluació i verificació per a les quals ha estat designat l'organisme.

— Un coneixement satisfactori de les normes relatives a les inspeccions que dugui a terme i una experiència adequada d'aquestes inspeccions.

— L'aptitud necessària per redactar els certificats, les actes i els informes que demostrin que s'han dut a terme les inspeccions.

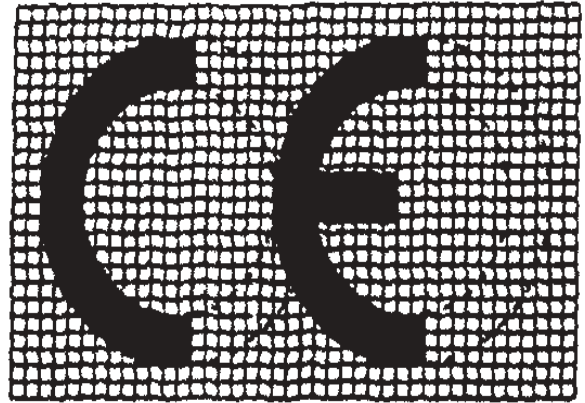
5. S'ha de garantir la imparcialitat del personal que efectui les inspeccions. La remuneració d'aquest personal no depèn del nombre d'inspeccions efectuades ni dels seus resultats.

6. L'organisme ha de subscriure una assegurança de responsabilitat civil, llevat que aquesta responsabilitat sigui assumida per l'Administració estatal o que les inspeccions siguin efectuades directament per organismes públics.

7. El personal de l'organisme notificat ha d'estar vinculat pel secret professional respecte a qualsevol informació de què tingui coneixement en l'acompliment de les seves tasques (excepte en relació amb les autoritats administratives competents de l'Estat espanyol) en l'àmbit d'aquest Reial decret o de qualsevol disposició de dret intern adoptada en aplicació del mateix Reial decret.

ANNEX X**Marcatge CE de conformitat**

El marcatge CE de conformitat consisteix en les inicials «CE» presentades de la manera següent:

— Si el marcatge es redueix o s'amplia, s'han de respectar les proporcions que es donen al dibuix graduat que figura més amunt.

— Els diversos components del marcatge CE han de tenir, bàsicament, la mateixa dimensió vertical, que no pot ser inferior a 5 mm. Pot no exigir-se aquest requisit de dimensió mínima als productes de mida petita.

CAP DE L'ESTAT

17944 *LLEI ORGÀNICA 6/2000, de 4 d'octubre, per la qual s'autoritza la ratificació per Espanya de l'Estatut de la Cort Penal Internacional.* («BOE» 239, de 5-10-2000.)

JUAN CARLOS I

REI D'ESPANYA

A tots els qui vegeu i entengueu aquesta Llei orgànica. Sapiguen: que les Corts Generals han aprovat la Llei orgànica següent i jo la sanciono.

EXPOSICIÓ DE MOTIUS

I

El 17 de juliol de 1998, la Conferència Diplomàtica de Plenipotenciàries, convocada a aquest efecte per les Nacions Unides i reunida a Roma, va adoptar l'Estatut de la Cort Penal Internacional, que va ser signat per Espanya, juntament amb altres països, al final de la Conferència, el 18 de juliol.

L'Estatut de Roma constitueix el colofó d'una sèrie de treballs i negociacions l'origen dels quals coincideix, pràcticament, amb el naixement de les Nacions Unides i que, amb intensitat variable, s'han succeït al llarg de l'últim mig segle.

Així, després dels precedents dels tribunals militars internacionals de Nuremberg i Tòquio, creats el 1945 i el 1946 per jutjar els principals responsables alemanys i japonesos acusats de la comissió de «crims contra la

pau, crims de guerra i crims de lesa humanitat», l'Assemblea General de les Nacions Unides va adoptar el 1948 el Conveni per a la prevenció i la sanció del delictes de genocidi i va establir un comitè especial per a l'elaboració de l'estatut d'una jurisdicció penal internacional de caràcter permanent, que va arribar a preparar un projecte entre el 1951 i el 1953.

La decisió del Tribunal de Justícia de l'Haia de 1971 va considerar que el Conveni de 1948 contra el genocidi era part del dret internacional consuetudinari. Posteriorment, la Resolució de les Nacions Unides de 3 de desembre de 1973 va declarar que els crims contra la humanitat havien de ser perseguits i no podien quedar impunes. Aquest cúmul d'esforços legislatius, doctrinals i jurisprudents va establir les bases per a la protecció efectiva dels drets humans en l'àmbit internacional i va trencar vells dogmes del dret penal, com ara el principi de territorialitat de la llei penal, basat en la idea de sobirania nacional, que cedeix a un nou principi de jurisdicció universal.

Després del final de la guerra freda, l'Assemblea General va reprendre el tema, i el 1989 va encarregar a la Comissió de Dret Internacional l'elaboració de sengles projectes d'Estatut de la Cort Penal Internacional i de Codi de Crims contra la Pau i la Seguretat de la Humanitat. Aquests projectes van ser presentats per la Comissió el 1994 i el 1996, respectivament, i, una vegada refosos, ampliat i completats per un comitè compost per representants governamentals, van constituir la base de treball de la Conferència Diplomàtica de Roma.

Paral·lelament a aquest procés, en els últims anys han sorgit iniciatives d'àmbit més restringit, però d'una gran importància com a precedents de la Cort Penal Internacional, com són els tribunals internacionals creats el 1993 i el 1994 pel Consell de Seguretat de les Nacions Unides per enjudiciar els responsables de violacions greus del dret internacional humanitari comeses en el territori de l'ex-Iugoslàvia i de Ruanda, respectivament.

Tot això va fer que la Conferència de Roma, després de llargues i intenses negociacions, pogués culminar l'elaboració de l'Estatut, el text del qual va ser aprovat per 120 vots a favor, incloent-hi tots els països de la Unió i la gran majoria dels països occidentals, 7 en contra i 21 abstencions.

L'objectiu que es persegueix amb l'Estatut de Roma és crear la Cort Penal Internacional, com a instància judicial independent, tot i que vinculada amb les Nacions Unides, amb caràcter permanent i abast potencialment universal, que sigui competent per enjudiciar els crims de més transcendència per a la comunitat internacional en el seu conjunt.

Com que els quatre tribunals penals internacionals que han estat creats fins ara ho han estat per a situacions concretes i amb caràcter temporal, la constitució d'una jurisdicció penal internacional amb vocació de generalitat i permanència és un pas decisiu en el desenvolupament de l'ordre internacional.

Les característiques que concorren en l'Estatut de la Cort Penal Internacional permeten d'afirmar que amb l'Estatut s'estableixen les bases d'un nou dret internacional: més humanitzador, perquè busca la millor protecció de l'ésser humà davant els atacs més greus contra la seva dignitat essencial; més integrador, ja que aconsegueix unir les voluntats d'un elevat nombre de països amb sistemes jurídics i polítics molt diferents entre si, i més eficaç, perquè és dota la comunitat internacional d'un nou instrument per garantir l'observança efectiva de les seves normes més fonamentals.

II

Superant la dificultat que implica la diversitat de sistemes polítics i jurídics entre els estats que participen en la Conferència de Roma, l'Estatut resultant de les

seves deliberacions és un text complet que regula tots els aspectes necessaris per a la posada en marxa i el funcionament eficaç de la Cort Penal Internacional: l'establiment, la composició i l'organització; el dret aplicable i els principis generals del dret penal que han d'inspirar-ne l'actuació; la delimitació de les seves competències, tant des del punt de vista material com espacial i temporal; la tipificació dels delictes i les penes que s'imposen, així com les regles per a la seva execució; les normes processals i de funcionament dels òrgans judicials, i els mecanismes de col·laboració amb els estats i amb altres organismes internacionals per a la millor consecució dels objectius pretesos.

A més, l'Estatut preveu que la regulació que conté sigui desplegada posteriorment mitjançant diversos instruments normatius, en particular els Elements dels crims, les Regles de procediment i prova, el Reglament de la Cort, l'Acord de relació amb les Nacions Unides, l'Acord de privilegis i immunitats, els reglaments financer i de personal, etc., conjunt que ha de permetre el funcionament correcte i eficaç de la Cort.

III

L'Estatut s'estructura, formalment, en un preàmbul i 128 articles, agrupats sistemàticament en tretze parts. D'aquest ampli contingut, cal destacar-ne alguns aspectes com a més significatius.

La Cort neix com a institució independent, tot i que vinculada amb el sistema de les Nacions Unides, dotada de personalitat internacional i amb la capacitat jurídica necessària per a l'acompliment de les seves funcions. Té la seu a l'Haia.

D'acord amb el principi de complementarietat, la Cort no substitueix les jurisdiccions penals nacionals. La jurisdicció de la Cort només s'exerceix de manera subsidiària, quan l'Estat competent no estigui disposat a enjudiciar uns determinats fets o no pugui fer-ho efectivament.

És important assenyalar que la Cort no és competent per enjudiciar estats, sinó persones, ni tampoc per enjudiciar fets aïllats, sinó violacions greus del dret internacional humanitari comeses de manera extensa o continuada en una situació determinada.

Pel que fa a la competència material de la Cort, l'Estatut la limita als crims més greus de transcendència per a la comunitat internacional en conjunt, i entén com a tals el genocidi, els crims de lesa humanitat, els crims de guerra i l'agressió. Les tres primeres categories de crims es tipifiquen en el mateix Estatut d'acord amb les tendències més modernes del dret internacional penal. Es preveu la redacció posterior d'un instrument anomenat Elements dels crims, que ha de precisar encara més el contingut d'aquelles figures delictives, per tal d'ajudar la Cort a interpretar i aplicar aquests preceptes. Respecte del crim d'agressió, la competència de la Cort queda diferida fins que, almenys set anys després de l'entrada en vigor de l'Estatut, una conferència de revisió adopti, per una majoria especialment qualificada, una disposició que defineixi aquest delictes i reguli les modalitats de l'exercici de la competència de la Cort respecte d'aquest.

La jurisdicció de la Cort es obligatòria per als estats part, els quals han d'acceptar automàticament aquesta jurisdicció pel fet mateix de ratificar l'Estatut o adherir-s'hi. Així mateix, la jurisdicció de la Cort es pot estendre a altres estats no part quan aquests estats hagin acceptat la competència de la Cort pel fet de tractar-se d'un crim comès en el seu territori o comès per nacionals d'aquests estats, o bé quan el Consell de Seguretat així ho hagi determinat en virtut de les seves atribucions d'acord amb el capítol VII de la Carta de les Nacions

Unides. Referent a l'àmbit temporal de la competència, l'Estatut estableix expressament que no té efectes retroactius.

La iniciativa de l'acció penal correspon en exclusiva al fiscal, una vegada s'hagi posat en marxa el mecanisme d'activació de la Cort per alguna d'aquestes tres vies: per impuls d'un Estat part; per impuls del Consell de Seguretat, o per iniciativa del fiscal, sempre que disposi de l'autorització de la Sala de Qüestions Preliminars. No obstant això, l'Estatut —a fi de garantir que la Cort només actua en els casos en què els òrgans jurisdiccionals interns no ho puguin fer o no ho vulguin fer— reconeix a l'Estat que té jurisdicció sobre els fets àmplies facultats per instar la inhibició del fiscal i per impugnar la competència de la Cort o l'admissibilitat de la causa, amb l'única excepció dels casos en què l'assumpte hagi estat tramès a la Cort pel Consell de Seguretat. En aquests casos, s'entén que preval l'interès de la comunitat internacional, en nom de la qual actua el Consell, que es faci justícia com a mitjà per restablir la pau i la seguretat internacionals en una determinada situació. Per la mateixa raó, es reconeix al Consell de Seguretat en l'Estatut l'extraordinària facultat d'instar la suspensió de les actuacions de la Cort respecte d'una situació donada, si ho entén com a necessari en funció de la pau i la seguretat internacionals.

Com a complement de les normes competencials i processals, l'Estatut recull en l'article una sèrie de principis generals del dret penal que han d'orientar l'actuació de la Cort: «nullum crimen sine lege»; «nulla poena sine lege»; irretroactivitat «ratione personae», responsabilitat penal individual; exclusió dels menors de divuit anys de la competència de la Cort; improcedència de qualsevol distinció basada en el càrrec oficial; responsabilitat dels caps i altres superiors; imprescriptibilitat dels crims; element d'intencionalitat; circumstàncies que eximeixen de responsabilitat penal; error de fet i de dret, i compliment d'ordres superiors i disposicions legals.

Orgànicament, la Cort —els idiomes oficials de la qual són els mateixos que els de les Nacions Unides: àrab, xinès, espanyol, francès, anglès i rus— s'estructura en la Presidència, les seccions, la Fiscalia i la Secretaria.

Així mateix, i al costat dels òrgans judicials i de la Secretaria, l'Estatut reconeix importants funcions a una Assemblea dels Estats Part, a què correspon, entre altres cometes, les d'adoptar els instruments de desplegament de l'Estatut i les eventuales reformes a aquest, elegir magistrats i fiscals, aprovar el pressupost de la Cort i les normes d'execució pressupostària, supervisar la gestió administrativa i financera, així com guiar la relació de la Cort amb les Nacions Unides i altres instàncies internacionals i assegurar-se que els estats cooperen efectivament amb la Cort quan aquesta en demani la col·laboració.

Quant a l'estructura i el desenvolupament del procés, es combinen tècniques del dret anglosaxó i dels drets continentals, i també s'aprofiten les experiències dels tribunals internacionals «ad hoc» ja existents. L'Estatut configura un sistema de doble instància, una vegada concloua la fase d'instrucció.

Quant a les penes, l'Estatut estableix que la Cort pot imposar a la persona declarada culpable una pena de reclusió per un nombre determinat d'anys que no excedeixi els trenta o, en casos excepcionals, la reclusió a perpetuïtat, quan ho justifiquin l'extrema gravetat del delictes comès i les circumstàncies personals del condemnat. A més, la Cort pot imposar multes i el decomís del producte i els béns procedents del crim, sens perjudici dels drets dels tercers de bona fe. Les penes privatives de llibertat s'han de complir en un Estat designat per la Cort en cada cas, sobre la base d'una llista d'estats que hagin manifestat a la Cort la seva disposició a rebre

condemnat als seus establiments penitenciaris, disponibilitat que pot estar sotmesa a determinades condicions.

Finalment, l'Estatut regula les obligacions de cooperació internacional i d'assistència judicial a la Cort pels estats part, i preveu principalment tres formes de cooperació: el lliurament de persones a la Cort; l'auxili judicial internacional per a l'aportació de documents, realització de proves, etc., i l'execució de les sentències de la Cort, en els seus diversos aspectes. En cas de manca de cooperació dels estats part, la Cort pot plantejar la qüestió davant de l'Assemblea d'Estats Part o davant del Consell de Seguretat, si aquest li ha remès l'assumpte.

IV

A diferència dels tribunals internacionals per a l'ex-Iugoslàvia i Ruanda, que van ser creats per sengles resolucions del Consell de Seguretat, en virtut del capítol VII de la Carta de les Nacions Unides, la Cort Penal Internacional s'estableix sobre una base convencional, mitjançant el tractat multilateral denominat Estatut de Roma, subscrit sota els auspicis de les Nacions Unides.

Segons preveu el mateix Estatut a les clàusules finals, el tractat està obert a la signatura de tots els estats i està subjecte a la ratificació, acceptació o aprovació dels estats signataris, així com a l'adhesió de qualsevol altre Estat. Per a l'entrada en vigor de l'Estatut, es requereix el dipòsit de seixanta instruments de ratificació, acceptació, aprovació o adhesió. Mitjançant l'exigència que es reuneixi aquest nombre d'estats, es posa de manifest el propòsit de dotar la nova Cort del suport i la legitimitat suficients perquè pugui actuar eficaçment en nom de la comunitat internacional.

A Espanya, el Parlament va manifestar el seu clar suport al procés d'elaboració de l'Estatut en diverses ocasions i, de manera molt particular, amb l'aprovació d'una extensa proposició no de llei a la Comissió d'Afers Exteriors del Congrés dels Diputats, de 24 de juny de 1998, en què es van fixar pautes precises per a la negociació per part de la delegació espanyola. Finalment, el nostre país va subscriure l'Estatut a Roma el 18 de juliol de 1998.

V

En suma, el contingut de l'Estatut de Roma inclou tant els aspectes orgànics, funcionals i processals de la Cort Penal Internacional com l'abast de la seva jurisdicció, i es configura com un instrument nou i independent, d'una transcendència sense precedents per a l'ordre jurídic internacional. Aquesta llei orgànica autoritza la prestació del consentiment de l'Estat, de conformitat amb el que preveu l'article 93 de la Constitució, a l'efecte de ratificar l'Estatut. Aquesta autorització s'expressa en l'únic article que conté la llei, al qual s'hi adjunta una declaració que manifesta la disposició d'Espanya a rebre persones condemnades per la Cort als establiments penitenciaris del nostre país sempre que la durada de la pena de presó imposada no superi la màxima admesa per la nostra legislació, declaració permessa expressament en l'article 103 de l'Estatut, alhora que necessària per les previsions de l'article 25.2 de la Constitució, que exigeix que les penes privatives de llibertat i les mesures de seguretat estiguin orientades a la reeducació i a la reinserció social del condemnat.

En fi, mitjançant la ratificació de l'Estatut que s'autoritza mitjançant aquesta llei orgànica, Espanya se situa entre els països que contribueixen inicialment, amb la

seva participació en el procés d'institució de la nova Cort i l'elaboració dels instruments de desplegament preceptius, a l'establiment d'un ordre internacional més just, basat en la defensa dels drets humans fonamentals. El concurs actiu en la creació de la Cort Penal Internacional és, així, una oportunitat històrica per reiterar la convicció ferma que la dignitat de la persona i els drets inalienables que li són inherents constitueixen l'únic fonament possible de la convivència en qualsevol estructura política, estatal o internacional.

Article únic.

S'autoritza la ratificació de l'Estatut de Roma de la Cort Penal Internacional, signat per Espanya el 18 de juliol de 1998.

Disposició addicional única.

A efectes del que preveu l'apartat b) del paràgraf 1 de l'article 103 de l'Estatut, s'autoritza la formulació de la Declaració següent:

«Espanya declara que, al moment oportú, estarà disposada a rebre persones condemnades per la Cort Penal Internacional, a condició que la durada de la pena imposada no superi el màxim més elevat previst per a qualsevol delictes d'acord amb la legislació espanyola.»

Disposició final única.

Aquesta Llei orgànica entra en vigor l'endemà de la publicació en el «Butlletí Oficial de l'Estat».

Per tant,

Mano a tots els espanyols, particulars i autoritats, que compleixin aquesta Llei orgànica i que la facin complir.

Madrid, 4 d'octubre de 2000.

JUAN CARLOS R.

El president del Govern,
JOSÉ MARÍA AZNAR LÓPEZ

18136 REIAL DECRET LLEI 9/2000, de 6 d'octubre, de modificació del Reial decret legislatiu 1302/1986, de 28 de juny, d'avaluació d'impacte ambiental. («BOE» 241, de 7-10-2000.)

Un dels principis bàsics que ha d'informar qualsevol política ambiental és el de la prevenció. Per aquesta raó, els successius programes de les comunitats europees sobre el medi ambient han insistit en el fet que la millor manera d'actuar en aquesta matèria és mirar d'evitar, abans de la seva producció, la contaminació o els danys ecològics, més que combatre'n posteriorment els efectes.

En aquest sentit, la Directiva 85/337/CEE, de 27 de juny, relativa a l'avaluació de les repercussions de determinats projectes públics i privats sobre el medi ambient, va representar l'instrument jurídic que donava una resposta més adequada a aquesta necessitat, integrant l'avaluació d'impacte ambiental en la programació i l'execució dels projectes dels sectors econòmics més importants, en consonància amb el que estableix l'actual article 6 del Tractat Constitutiu de la Comunitat Europea, segons el qual les exigències de la protecció del medi ambient s'han d'incloure en la definició i en la realització

de les altres polítiques i accions de la Comunitat, amb l'objectiu de fomentar un desenvolupament sostenible.

Aquesta Directiva comunitària considera, entre altres aspectes, que els efectes d'un projecte sobre el medi ambient s'han d'avaluar per protegir la salut humana, contribuir mitjançant un millor entorn a la qualitat de vida, vetllar pel manteniment de la diversitat d'espècies i conservar la capacitat de reproducció del sistema com a recurs fonamental de la vida.

La incorporació de la Directiva 85/337/CEE al dret intern estatal es va fer mitjançant una norma amb rang de llei, en aprovar-se el Reial decret legislatiu 1302/1986, de 28 de juny, d'avaluació d'impacte ambiental, els preceptes del qual tenen el caràcter de legislació bàsica estatal, d'acord amb el que disposa l'article 149.1.23a de la Constitució, i que fou objecte de desplegament pel Reial decret 1131/1988, de 30 de setembre, que va aprovar el Reglament per a l'execució del Reial decret legislatiu esmentat.

D'altra banda, les comunitats autònomes, d'acord amb les competències que els reconeixen els estatuts d'autonomia respectius, han desplegat la normativa bàsica d'avaluació d'impacte ambiental, mitjançant lleis formals o bé mitjançant disposicions reglamentàries, fins i tot ampliant, en l'exercici de les competències esmentades, l'àmbit material d'aplicació d'aquesta normativa.

Posteriorment, la Directiva 97/11/CE, del Consell, de 3 de març, per la qual es modifica la Directiva 85/337/CEE, ha introduït diverses disposicions destinades a clarificar, completar i millorar les normes relatives al procediment d'avaluació, i conté quatre modificacions principals.

En primer lloc, la Directiva 97/11/CE amplia substancialment l'annex I (projectes subjectes a avaluació d'impacte obligatòria), ja que esmenta 21 categories de projectes en comptes dels nou enumerats a la Directiva 85/337/CEE. En segon lloc, modifica l'article 4, amb la introducció d'un procediment que, basant-se en els criteris de selecció de l'annex III, permeti determinar si un projecte de l'annex II ha de ser objecte d'avaluació mitjançant un estudi cas per cas o mitjançant l'indar o criteris fixats pels estats membres. En tercer lloc, innova l'article 5, que possibilita que, si el promotor o el titular del projecte ho solliciten, l'autoritat competent faciliti la seva opinió sobre el contingut i l'abast de la informació que el promotor o el titular han de subministrar. I, finalment, incorpora a la legislació comunitària, pels que fa a les relacions entre estats membres, les principals disposicions del Conveni sobre avaluació d'impacte en el medi ambient en un context transfronterer, fet a Espoo (Finlàndia), i ratificat per Espanya l'1 de setembre de 1997.

El principal objectiu d'aquestes modificacions puntuals, especialment de l'article 4, en línia amb la jurisprudència comunitària establerta a partir de la sentència de 2 de maig de 1996 del Tribunal de Justícia de les Comunitats Europees, és eliminar les incerteses existents sobre l'abast de la transposició de l'anomenat annex II, ja que confirma que els estats no poden eximir anticipadament del procediment d'avaluació d'impacte ambiental blocs o grups sencers de projectes inclosos en l'annex esmentat. Per aquest motiu, si no s'estableixen, respecte a aquests projectes, l'indar o criteris que permetin conèixer a priori si és necessària o no l'avaluació, la seva determinació s'ha de fer mitjançant un estudi cas per cas.

Per donar compliment al mandat comunitari, i sens perjudici que en un futur pròxim sigui necessari regular les avaluacions estratègiques de plans i programes, atès que ja hi ha en l'àmbit comunitari una proposta de directiva sobre la qual el dia 30 de març passat es va adoptar la posició comuna (CE) 25/2000, aquest Reial decret llei té per objecte incorporar plenament al nostre dret